

На половината път дотам

Във всяка група хора, която се е освободила от мита за „авторитета“ – независимо дали това е съвсем малка група приятели или жителите на някой град, или населението на цял континент – честотата и сериозността на конфликтите с използване на насилие и актовете на агресия в рамките на тази група драстично ще намалее в сравнение с някое друго място, където повечето хора – чрез „гласуване“ и други „политически“ действия – редовно подкрепят и извършват агресия. Обаче, въпреки че индивидите в такава група малко биха се страхували един от друг, те все още вероятно биха се сблъскали с актове на агресия от останалите хора извън тази група, които все още поддържат вярата във „Властта“. Индивид, чийто ум е освободен, но който все още живее в общество, заразено от заблудата, наречена „авторитет“, ще бъде изложен на постоянен риск да стане обект на авторитарна агресия. Това да бъдеш свободен мисловно – да разбираш понятието „самопритежание“ – не те прави задължително физически свободен. Обаче това може да има огромно положително значение за откриване на безброй нови средства, чрез които хората могат да се опитат да се справят, да избегнат или дори да се противопоставят на опитите да бъдат управлявани авторитарно.

Индивидът, който се гордее с това, че е „гражданин, който спазва законите“, има само един начин поне да *опита* да постигне свобода, който почти никога не е ефективен: да се моли на господарите си да изменят своите „закони“. От друга страна, човек, който разбира, че притежава сам себе си, не дължи никаква преданост към някакъв въображаем господар, не се нуждае от никакво „законодателно“ позволение да бъде свободен и има много повече възможности за избор. И колкото повече са хората, които са се

освободили от суеверието, толкова по-лесно става отхвърлянето или съпротивата. Например, дори малък брой „самопритежаващи се“ може да създаде канали на търговия, които да заобикалят обичайните схеми на контрол и ограбване, наложени от „Властта“.

По ирония, тази напълно легитимна и морална форма на доброволно взаимодействие често се нарича „черен пазар“ или „търговия под тезгяха“, а обичайната система на агресия, принуда и грабеж се смята за легитимна и справедлива от вярващите във „Властта“. Всъщност, легитимността на всяка търговия (или всяко друго взаимодействие между хората) не зависи от това, дали някой „авторитет“ знае за нея и я контролира, както понятието „черен пазар“ внушава, а зависи само от това, дали онова, което става, е по взаимно съгласие. Онези, които разбират това, могат да намерят много начини, по които да заобикалят или осуетяват опитите на „Властта“ насилствено да ги управлява и експлоатира.

Много актове на агресия, извършени в името на „закона“, могат да бъдат избегнати или осуетени сравнително лесно от относително малък брой хора, ако те автоматически не чувстват морално задължение да правят това, което им се казва. Разбира се, не винаги случаят е такъв. Ако бандата, наречена „Власт“ прави нещо добре, то това е да упражнява брутална сила, било то под формата на военни действия или местно „прилагане на закона“. Обаче в почти всички случаи повечето от властта, която притежават хората от „Властта“, е резултат не от пушките, танковете и бомбите, а от *възприятията* на техните жертви. Ако 99% от населението се подчинява на управляващата класа от чувство за задължение или дълг да прави това, останалият 1% обикновено може да бъде управляван чрез брутална сила (с одобрението на 99%). Но ако по-съществен процент

от населението не чувства никакво задължение да се подчинява, количеството брутална сила, необходима да бъде управляван, става огромно. Например, днес много от жителите на Съединените щати предават около половината от онова, което изработят, за „данъци“ на различни нива, и повечето от тях се чувстват задължени да правят това. Но ако чужда сила по някакъв начин нахлуе и завладее страната, като наложи 50% „данък“, това би било абсолютно невъзможно, защото хората не биха чувствали морален, законен или патриотичен дълг да се подчинят. Двеста милиона работници биха намерили двеста милиона начини да използват укриване на данъци, измами, тайна дейност или дори пряко насилие, за да избегнат или осуетят такива опити на чуждите крадци да поробят хората.

Днес има само една банда, която е способна да потиска американския народ и това е американската „Власт“. Причината е, че това е единствената банда, за която повечето хора смятат, че има *правото* да принуждава и управлява („регулира“) и да граби и изнудва („облага с данъци“) американския народ. Обща загриженост сред етатистите е това, че без силна „Власт“, която да ги защитава, някоя чужда сила просто би дошла и би ги завладяла. Но тези страхове напълно пренебрегват важната роля, която *възприятието* играе в способността за потискане. Една област или страна с размерите на Съединените щати, населена от *сто милиона* собственици на оръжие – освен останалите двеста милиона души, които вероятно биха се снабдили с оръжие, ако се осъществи инвазия – би било невъзможно да се окупира или управлява само с брутална сила. Историята дава много примери (например Варшавското гето през Втората световна война, Виетнамската война и равносметката от войната в Ирак) за това, че дори огромна, високотехнологична армия може безкрайно да бъде възпрепятствана

от относително малък брой въоръжени „метежници“, И една страна, населена от хора, които се „самопритежават“, има друго огромно предимство, защото буквално е *невъзможно* те колективно да се подчинят. Ако няма „Власт“, която да претендира, че представлява населението, и никой не твърди, че говори от името на всички хора, буквално няма начин те да се предадат, без да се наложи всеки индивидуално да се предава.

Добър начин да се схване реалността на ситуацията е като въпросът се разгледа от гледната точка на водача на нашествениците. Как някой дори би започнал да опитва да извърши нашествие и трайно да окупира дадена територия, в която много милиони жители, които могат да се скрият навсякъде, могат да убият всичко на разстояние поне сто метра, както всеки свестен ловец може? Един амбициозен тиранин би имал далеч по-добър шанс за придобиване на власт над хората чрез кандидатиране за пост, като по този начин получи правото, което съществува във въображението на неговите жертви, да ги управлява и контролира.

Широкомашабното потисничество, особено след появата на огнестрелното оръжие, зависи много повече от управлението на умовете, отколкото на телата на хората. Онези, които жадуват за власт, придобиват много повече власт, като убеждават жертвите си, че *не е редно* да не се подчиняват на техните заповеди, а не толкова, като убеждават жертвите си, че е *опасно* (но морално) да не се подчиняват. Независимо от това колко се оплакват или протестират хората, тъй като те продължават да се подчиняват на „закона“ (заповедите на политиците), тираните не се боят много. Докато техните опити да управляват и грабят се смятат за „законни“ актове на „авторитета“ и докато хората по тази причина чувстват задължение да се подчиняват – освен ако и докато управляващата класа не измени тези

„законали“ – хората ще останат поробени тялом, защото остават поробени духом. По ирония, много хора все още смятат, че силната „Власт“ е единственото нещо, което може да защити народа като цяло, обаче вярата във „Властта“ всъщност е единственото нещо, което може да потиска народа като цяло. Само брутална сила не може да направи това в какъвто и да е широк мащаб или за какъвто и да е продължителен период от време. Дори банда с танкове, самолети, бомби и други оръжия няма власт да управлява въоръжено население продължително време, освен ако първо не подлъже хората да вярват, че има *правото* да ги управлява. С други думи, само банда, която се смята за „авторитет“ може да успее да се задържи с продължително потисничество и поробване. В резултат на това, същността на „Властта“ (или вярата в нея), вместо да се състои в защита на индивидуалните права, се състои само в продължително и широко разпространено *нарушаване* на индивидуалните права.

По ирония, дори повечето от онези, които признават „Властта“ като най-голямата заплаха за свободата днес, все още настояват, че за защита е необходимо някакъв вид „Власт“. Вярата в „авторитета“ е толкова силна, че тя може да убеди иначе разумни хора, че именно онова нещо, което ги ограбва, принуждава и напада, е необходимо, за да ги *защити* от грабеж, принуда и нападение. Фактът, че „Властта“ *винаги* е била агресор и никога не е била само защитник – никъде по света и никога в историята – не разколебава тяхната култоподобна вяра в магическите способности и добродетелите на абстрактното митично същество, наречено „авторитет“.